

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויצא תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק יט'

חצי שבט מנשה.

בפסוקים הקרויים נביא מצ"ה סרקיט אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות מנספח אחרונה.

נראה דלכן יוסף היסוד היה בן של רחל, ואשתו אסנת הייתה בת של דינה בת לאה, דיוסף ואשתו הם קומה שלמה של ספירת היסוד, ויש כאן רמז שהיסוד כלול מרחל ולאה יחד. וכן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (בראשית ל, כא) שרחל ולאה התעברו יחד בדינה ויוסף, ובתחלה הייתה דינה אצל רחל ויוסף אצל לאה, והתחלפו העברים, ורואים שיוסף יכול לבא לעולם גם מרחל וגם מלאה, דיוסף כלול מרחל ולאה יחד.

גם אצל בניו של יוסף רואים את ההתפללות של רחל ולאה, דבארנו במאמר 'חשמל חטא' שמנשה הוא בחינת השמאל, כפי שהבאנו מ'שער הפסוקים' להאריז"ל (מטות ע' קצג) שמנשה הוא בחינת גיד הנשה ששיך לצד השמאל של היסוד שיורד להשפיע לחיצונים, ולכן יעקב שם את יד שמאל על ראש מנשה. נראה דלכן שבט מנשה נחלק לשנים, **חצי** נכנסו לארץ ישראל, ו**חצי** נשאר בעבר הירדן, לרמז שהגבורה שביסוד משפיעה למלכות דקדשה שנמצאת בארץ ישראל רק חצי מהשפע. וזה לשון 'שער הפסוקים' להאריז"ל (מטות ע' קצג) **מנשה הוא מן הנקב של זרע שביסוד, אלא שגם הוא חציו מים ולכן לא יצא לחוץ, רק אותו המחצית של שבט מנשה.** נראה דהאריז"ל מרמז דכשם שחצי מהשפעת היסוד הוא מים, המסמלים את חצי החסדים שיורדים למלכות רק דרך החיצונים, כך חצי מהשפעת מנשה נשאר בחוץ לארץ ולא נכנס למלכות דקדשה שבארץ ישראל. לרמז שזה יורד רק דרך החיצונים, כפי שנביא לקמן מה'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולאה פ"ג) שלחיצונים יש וניקה גם מהחצי שאינו יורד למלכות. והחצי שאינו משפיע נרמז בנקב המים שביסוד, ובגיד הנשה שהוא המשך השדרה כמו היסוד, ובערלה המתלבשת על היסוד כדלעיל.

וכן נראה ד**מנשה** אותיות **משנה** שפרושו כפל, כמו שכתוב (בראשית מג, יב) **"וכסף משנה קחו בידכם"** דהשפעת מנשה יש לה משנה. וזה לשון ה'עץ חיים' להאריז"ל (שער י"ח ח"א פ"ה) **ונודע כי הגבורות והדינין הם כפולות, ונמצא שיש ב' פעמים ש"ך בזעיר אנפין אשר לסבה זו נקרא הזעיר אנפין שמש.** היינו שהה' גבורות שיש ביסוד שהם ה' פעמים דין, הם בגימטריא ש"ך. וכיון שהגבורות יש להן כפל, יש ב' פעמים ש"ך שזה בגימטריא שמש המסמלת את היסוד, דביסוד יש באמת ב' פעמים ש"ך. וכן מובא ב'שער הכפונות'

להאריז"ל (שבת ח"ב ע' מה) שב' פעמים ש"ך הן כנגד רחל ולאָה. וכן ש"ך נרמז בתבת שְׁכָ"ם המסמלת את היסוד. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' שהה' חסדים שיש ביסוד מרמזים על אילן סרק שהוא בגימטריא ה' פעמים חסד, והוא גם בגימטריא שְׁכָ"ם המסמלת את היסוד. ומבאר שאילן סרק מסמל את החסדים בעולם הזה שאינם נותנים פרות לצד הקדשה, ורק לעתיד לבא יטענו פרות. ומבאר לדברינו שלעתיד לבא רחל ולאָה יהיו פרוץ אחד ונזכה גם לחצי העליון. וכן מבאר שם שט"ו בשבט הוא ראש השנה לכל האילנות, כי הוא מאיר באמצע החדש גם לאילנות שנותנים פרות, וגם לאילנות סרק. ומבאר על פי דברינו במאמר 'חשמל דם' שט"ו בשבט הוא בבחינת יסוד שכולל את שני החצאים.

מצינו בזהר (בראשית כא:): ששרו של עשו שהכה את יעקב בגיד הנשה, הנה ברגל ימין של יעקב, המסמלת את ספירת הנצח ופגם בספירת הנצח. נראה דהזהר מרמז שלס"מ יש אחיזה בחצי העליון שהוא בבחינת נצח המסמל את צד החסד, וגיד הנשה שמסמל את ההשפעה שיוצרת לחיצונים שיך לבחינה זו. אף על פי שגיד הנשה הוא בחינת שמאל מצד השפעתו, הסטרא אחרא אוזחז בו דרך הימין. וכן מובא שם בפרוש ה'מתוק מדבש' שלס"מ היתה רשות להכות את יעקב בגלל שנשא שתי אחיות והיה בזה פגם. ומבאר לדברינו דבגלל שיעקב נשא גם את רחל וגם את לאָה הוא כפויכול לקח את שני החצאים, ומזה קבל הס"מ כח להפכות את יעקב בגיד הנשה ובספירת הנצח ששיכים לחצי העליון שנמצא למטה בשליטת החיצונים. וכן מובא ברמב"ן (ויקרא יח, כה) שרחל מתה כשנכנס יעקב לארץ ישראל, כדי שלא יגור בארץ ישראל עם שתי אחיות. ומבאר לדברינו דארץ ישראל היא בסוד החצי של הקדשה, והקב"ה לא רצה שיעקב יזדוג בארץ ישראל גם עם רחל וגם עם לאָה המרמזות על שני החצאים. לכן רחל מתה בדרך והשאירה את הזווג ללאָה שתקנה את עצמה ליכלל בקדשה כדלעיל.

מובא ב'מגלה עמקות' (ואתחנן מז) שיניקת הקלפה היא מקורן דרומית מזרחית של המזבח ר"ת קד"ם, בסוד הכתוב (במדבר כג, ז) "מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם". ומבאר לדברינו דצד דרום מסמל את החסד, וצד מזרח מסמל את התפארת, וניקת הקלפות היא מהחסדים העליונים שבתפארת.

מובא בשם ה'חפץ חיים' שבפרשת בלק אין הפסקה של פרשה פתוחה או סתומה מתחלת הפרשה עד גמר נבואות בלעם. ומבאר שמובא במדרש (במדבר יד, כ) הפסקות היו משמשות לתן רוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין. ובלעם אין אצלו את ענין ההתבוננות. ומבאר לדברינו שבצד הקדשה מקבלים דרך הגבורות שיש בהם חתוך והפסקה. ובלעם יונק נבואתו מצד החסד שהוא בבחינת תקיעה פשוטה ללא הפסקות. וכן מצינו בגמרא (ערכין י) רבי יהודה סבר תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא. היינו שלרבי יהודה אין משג של תקיעה לבד, דתקיעה תמיד מרפבת מתקיעה ותרועה. והגמרא שואלת מהפסוק "ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו", ומישבת ששם התקיעה היתה רק לסימן התקהלות, ולא היתה בה מצוה. ומבאר לדברינו כיון שרבי יהודה הוא בחינת מלכות, והמלכות דקדשה מקבלת רק עם תרועה, הוא סבר שאין משג של תקיעה לבד, ושם תקיעה הוא תקיעה ותרועה יחד.

כתוב (יהושע כד, כה) "ויזכרת יהושע ברית לעם ביום ההוא וישם לו חק ומשפט בשכם" בארנו במאמר 'חשמל חמה' שיהושע שבא משבט אפרים היה גלגול יוסף והיה בבחינת יסוד. וכן בארנו במאמר 'חשמל מילה' ששכם שהיתה נחלתו של יוסף מסמלת את היסוד. ומובא ב'סדר הדורות' שיהושע עשה את הברית בשכם שנתים קדם שנפטר, כשהיה בגיל מאה ושמונה. נראה דיש כאן רמז שיהושע היסוד עושה ברית השיכת ליסוד, בשכם שהיא מקום היסוד, בגיל מאה ושמונה כפינו חצי לרמז שהיסוד משפיע למלכות רק חצי.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (בראשית כא: ובפירוש 'מתוק מדבש' שם) שְׁשֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתָם שֶׁל דוֹר הַמְדַבֵּר הִיָּה מִבְּחִינַת לֵאָה, לְכֹן לֹא זָכוּ לְכַנֵּס לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. דָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא בְּחִינַת רַחֵל. וְכֵן מוּבָא בְּעֵץ חַיִּים לְהָאָרִיז'ל (שער לב ח"ב ע' קכז) שְׂדוֹר הַמְדַבֵּר הִיוּ מִשְׁרֵשׁ מִשָּׁה שֶׁנִּמְצָא לְמַעַלָּה בְּמָקוֹם לֵאָה, וְהַדוֹר שֶׁנִּכְנָס לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיוּ מִשְׁרֵשׁ הַוֹשֵׁעַ הַשֵּׁיךְ לְבַחֲבֵינַת רַחֵל לְכֹן הֵם נִכְנָסוּ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְרוֹאִים שְׂאֵלוֹ שֶׁנִּכְנָסוּ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂיָכִים לְבַחֲבֵינַת רַחֵל כְּדַלְעִיל, וְרוֹאִים שְׂיִהוּשֵׁעַ מִסְמַל אֶת הַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן שְׂיִוָּרֵד לְבַחֲבֵינַת רַחֵל, עַל פִּי זֶה נִרְאָה לְבָאָר מִדּוּעַ דוֹר הַמְדַבֵּר נִכְשְׁלוּ בְּכָל כֶּךָ הַרְבֵּה חֲטָאִים וּבִפְרֻט בְּחֲטָא הָעִגְלָה, אֵף עַל פִּי שֶׁזָּכוּ לְרֵאוֹת אֶת קְרִיעַת יָם סוּף וּמִתַּן תּוֹרָה וְכוּ', דְּכִיּוֹן שְׁשֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתָם הִיָּה מִבְּחִינַת לֵאָה שְׂיִוָּרֵד לְמִטָּה רַק דֶּרֶךְ הַחֲיֻצוֹנִים, הִיָּתָה לְחֲיֻצוֹנִים אֲחִיזָה חֲזָקָה בָּהֶם, דְּטָבַע הָאָדָם שֶׁנִּמְשָׁךְ לְעִנְיָנִים שְׂשִׂיכִים לְשֶׁרֶשׁ שְׂלוֹ. וְהַחֲיֻצוֹנִים הִיוּ פוֹתְחִים לָהֶם דֶּרֶךְ הַחֲטָא אֶת הַפְּתָחִים שֶׁל לֵאָה שְׂשִׁים שְׂרָשָׁם, וּמִמִּילָא נִמְשָׁכוּ לְזֶה בְּאִפְּן חֲזָק מְאֹד.

סוֹד מַחְצִית הַשֶּׁקֶל

מְצִינוּ בְּזֵהָר (תרומה קנח:) שְׁמַקְשֶׁר אֶת מִצְוֹת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל שֶׁהִיא בְּבַחֲבֵינַת הַיַּחֲזֵק שֶׁל הָאֲפִיקוֹמֹן, וּבְבַחֲבֵינַת חֲצִי הַמַּלְכוּת שֶׁל אַחְשׁוֹרוֹשׁ, וּמִבְּאָר לְדַבְרֵינוּ כִּיּוֹן שֶׁהַשֶּׁקֶל וְהַמְמוֹן מִשְׁפָּעִים דֶּרֶךְ מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל צִיצִית', אָנוּ נוֹתְנִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל לְרַמֵּז שְׂיֵשׁ לָנוּ רַק חֲצִי מֵהַשֶּׁקֶל, הֵיָינוּ חֲצִי מֵהַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרָה. וְכֵן חֹק הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַפְּרִנְסָה כְּפִי שְׁמִצִּינוּ בְּגִמְרָא (ביצה טז.) עַל הַפְּתוּב "כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא", בְּגִימְטְרִיא חֲצִי. וְכֵן מוּבָא בְּלִק"ת לְהָאָרִיז'ל ('ישעי' ע' טג) שְׁמִדַּת הַגְּבוּרָה נִקְרָאת חֹק. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר נג, ז) "וַיִּקְרָא אֲבִרָהָם אֶת שְׁם בְּנוֹ יַצְחָק" יַצָּא חֹק לְעוֹלָם. רוֹאִים שְׂיַצְחָק הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה נִקְרָא יַצְחָק מִלְשׁוֹן חֹק, וּמִבְּאָר ה'הַעֲמֵק דְּבַר' (בראשית כא, ג) שְׁבִזְכוּת יַצְחָק בָּאִים הַמְזוֹנוֹת שֶׁנִּקְרָאִים חֹק. וְכֵן חֹק נִרְמָז בְּמִלִּים 'קֶמַח' וְ'קֶרַח' הַמְסַמֵּלִים אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה וְהַשְּׁפָעַתָּה. וְכֵן בְּתַבַּת חֶלֶק הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַחֲתוּן שֶׁל הַגְּבוּרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'לְקוּטֵי לְוִי יַצְחָק' שֶׁחֹק הוּא לְשׁוֹן גְּבוּל וּמִדָּה, שְׂשִׂיכִים לְמִדַּת הַגְּבוּרָה. כְּמוֹ שְׁפָתוּב "חֹק נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר". וְכֵן הַפְּתוּב הַמְדַבֵּר עַל נְתִינַת צְדָקָה וְשָׂאָר חַיּוּבִים שֶׁנֶּעֱשִׂים עַל יְדֵי מְמוֹן (מ"ב כג, כה) "וּבְכָל מְאֹדוֹ", בְּגִימְטְרִיא חֲצִי דְאָדָם צְרִיךְ לְהַעֲלוֹת לְמַעַלָּה אֶת הַחֲצִי שֶׁקָּבַל.

בְּמֵאֵמֶר הַמְסַגֵּר נִרְאָה דְלָכוּן גִּזְלֵי נִקְרָא בְּשֵׁם חֶמֶס, דְּחֶמֶס בְּגִימְטְרִיא חֹק, וּמִי שֶׁגִּזְזַל מְמוֹנוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ הוּא פּוֹגֵם בְּחֹק שְׂלוֹ שֶׁהוּא הַחֲצִי שְׂלוֹ. עֵינֵן בְּ'לְקוּטֵי מוֹהַר'ן' (ח"א ס' טט) שְׂמִי שֶׁגִּזְזַל מְמוֹן חֲבֵרוֹ הוּא גִזְזַל מְמוֹנוֹ בְּנִים. דְּהַשְּׁפָעַת הַמְמוֹן שְׁבָאָה לְאָדָם, הִיא בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל הַשְּׁפָעַת בְּנֵי דְשִׁנְיָהָם בָּאִים מֵהִסְדוּד.]

מְצִינוּ בְּרִש"י (בראשית כד, כב) שְׂאֵלִיעֶזֶר נָתַן לְרַבֵּקָה "נָזַם זֶהָב בְּקַע מִשְׁקֵלוֹ", לְרַמֵּז לָהּ עַל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל שֶׁהִיָּה בְּקַע מִשְׁקֵלוֹ. נִרְאָה דְאֵלִיעֶזֶר שְׁבָא לְקַדֵּשׁ אֶת רַבֵּקָה לְיַצְחָק, רַמֵּז לָהּ עַל הַשְּׁפָעַת יַצְחָק שְׂמִשְׁפִּיעַ חֲצִי, בְּבַחֲבֵינַת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל. וְכֵן מוּבָא בְּ'חֲזִקוֹנִי' (שמות לח, כו) "בְּקַע לְגַלְגַּלַּת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל" כְּשִׂיבְקַע הַשֶּׁקֶל הָרִי הוּא לְחֻצְאִין. וְרוֹאִים שְׂמַחְצִית הַשֶּׁקֶל יֵשׁ בָּהּ חֲתוּן שְׂמִבְקַע אֶת הַשֶּׁקֶל לְשָׁנִים.

מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (תנחומא תשא ט) אָמַר רַבִּי מֵאִיר נִטַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמִין מְטָבַע שֶׁל אֵשׁ מִתַּחַת כְּפָסָא הַכְּבוֹד וְהָרָאָה לוֹ לְמִשָּׁה זֶה יִתְנוּ. וְיֵשׁ מְקָשִׁים מִדּוּעַ הַקַּב"ה הִיָּה צְרִיךְ לְהִרְאוֹת מְטָבַע שֶׁל אֵשׁ, וְכִי מִשָּׁה לֹא יוֹדַע מָה הוּא מְטָבַע, וּמִבְּאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁה' רַמֵּז לְמִשָּׁה שֶׁהַמְטָבַע שֶׁל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל מְרַמֵּז עַל מִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּבַחֲבֵינַת אֵשׁ. וְכֵן מְגַרָּה מְרַמֶּזֶת בְּכַתוּב (שמות ל, יג) "עֲשִׂרִים גְּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל", דְּמְגַרָּה הִיא סְכִינֵן, וּמַחְצִית הַשֶּׁקֶל מְסַמֵּלֶת אֶת חֲתוּן הַגְּבוּרָה. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הָאֲדָמוֹר מְקוּמְרָנָא ר' נְתַנְאֵל סַאפְרִין שְׂלִיט"א שְׂחֻצִי מִמְסַפֵּר שֶׁקֶל בְּגִימְטְרִיא גְבוּרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'זֶרַע קִדְשׁ' שְׂמַחְצִית הַשֶּׁקֶל נִקְרָאת כּוֹפֵר, הַמְרַמֵּז עַל שֵׁם

הו"ה כמנן כ"ו, שממתיק את הפ"ר דינים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שגבור"ה במלוי האותיות גימ"ל ב"ת ו'ו ר"ש ה"א בגימטריא הכתוב (שמות ל, טו) "ממחצית השקל".

וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (תשא ע' קעב) והנה יש באמצע הראש [של אריך] ארח חד פנוי מבלי שערות, והשערות מחצי הראש מצד זה ומחצי הראש מצד זה, והם נצח והוד, ואותו הארח שבאמצע הוא בחינה של היסוד הנקרא ארח וכו', וכנגד זה המחצית הוא מחצית השקל וזה שאמר הכתוב "זה יתנו" שהוא יסוד הנקרא ז"ה יתנו, רואים שמחצית השקל מרמזת על החלקה של שני חצאים שיש ביסוד. וכן מצינו בזהר (כי תשא קפז:): מאן מחצית השקל, כגון חצי ההין, ודא ו' ממצע בין שני ההין. ומבאר שם המ'תוק מדבש' ששתי אותיות ההין שבשם הו"ה הן דבר שלם, וכל אחד בפני עצמו הוא בחינת חצי בסוד חצי ההין, וזה סוד מחצית השקל. רואים שהחלקה בין רחל ללאה הנרמזות בשתי אותיות ההין נרמזת במחצית השקל. וכן הכתוב (שמות ל, יג) "מחצית השקל בקדש עשרים גרה השקל", ר"ת גבע"ה, המסמלת את העטרה שביסוד, כמובא במדרש (ויק"ר כה, ז), ובעטרה שביסוד נעשה החתוך.

מובא בספר 'מעשה רוקח' (מסכת שקלים) שמחצית השקל נותנים בזמן הזה כשאינן השם שלם, ולעתיד לבא כשיהיה השם שלם, יתנו שקל שלם. וכן מובא בספר 'דברי מהרי"א' מהרב יהודה אסאד זצ"ל על הפיוט **ושקל אשא בבית נכון ונשא** שלעתיד לבא יתנו שקל שלם. ומבאר לדברינו דלעתיד לבא כשנזכר לשני חצאים, מן הראוי לתת שקל שלם. וכן בארנו לעיל שאין השם שלם, שלא זוכים לחצי העליון של השם שיורד דרך החיצונים. ולעתיד לבא כשיהיה השם שלם ונזכר לשני החצאים, מן הראוי לתת שקל שלם. וכן מובא ב'בעל הטורים' (שמות יב, מב) שליל פסח מתחלק לשני חצאים, החצי הראשון כנגד לעתיד לבא והחצי השני כנגד יציאת מצרים. ורואים שלעתיד לבא גם החצי הראשון של הלילה יכלל בהשפעת הקדשה. מה שאין כן בזמן הגלות ההשפעה מתחילה רק בחצות הלילה כדלעיל. וכן בשבת שהיא בחינת לעתיד לבא הזווג מתחיל כבר בחצי הראשון של הלילה כדלעיל. וכן מובא ב'מבוא שערים' להאריז"ל (שכא) שבזמן בית המקדש זכו לחסד שלם, ולאחר החרבן התמעט חצי מהשפע, וגם החצי שיורד, יורד באפן חיצון ולא פנימי.

ולפי זה מבאר מדוע מצות מחצית השקל היא היסוד של בית המקדש, שממנה עשו את האדנים שהם היסוד. דמצינו זו מסמלת את המצב של היסוד בבית המקדש ואת צורת ההשפעה, אם היא חצי או שלם, ומשתנה לפי המצב של כלל ישראל. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א שמחצית השקל בגימטריא בניין בית המקדש.

מצינו במדרש (שם שם) מחצית השקל על שחטאו בשש שעות בחצי היום. נראה דחטא העגל שהתחברו לחצי העליון שיורד דרך החיצונים, גרם פרוד בין היסוד דקדשה שמשפיע בחצי היום למלכות, כמובא בזהר (תיקונים קלח). **"וירא העם כי בשש משה" הרי העמידוהו בשש שעות עשו את העגל, בין שש לשבע, הפרידו בין עמוד האמצע לשבע.** ולכן מצות מחצית השקל מתקנת חטא זה, דנבאר לקמן שענין התשובה הוא להעלות את החצי התחתון למעלה ולהשלים את מה שחסר מהחצי העליון. ובכך שבני ישראל נותנים מחצית השקל הם כבניכול מעלים את החצי התחתון שלהם למעלה, ומשלימים את מה שלקחו בחטא העגל מהחצי העליון. וזה מרמז המדרש שמחצית השקל מתקנת את החטא שחטאו בשש שעות, המרמז על היסוד, בחצי היום המרמז על השפעת החצי, וכן העגל בגימטריא חצי.

מצינו במדרש (ילקוט אסתר תתנד) **אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שעתיד המן לשקל שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, היינו דכתיב באחד באדר משמיעין על השקלים.** נראה לבאר על פי דברינו דהמן נסה לשקל שקלים שלמים על ישראל לקטרג עליהם

שלוקחים מהחצי העליון והם בבחינת שקל שלם, והקב"ה הקדים את מצות מחצית השקל לרמז שבגני ישראל עושים תשובה ואינם לוקחים יותר מחצי, ולכן ישועת פורים היתה מחצי המלכות של אחרשורוש שהיא בסוד מחצית השקל כפי שהבאנו מהזהר, דתשובת ישראל החזירה אותם למצב של חצי וזכו לישועה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששני הפסוקים (שמות ל, יג – אסתר ח, ה) "מחצית השקל בשקל הקדש", "מחצית מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששני הפסוקים (שמות ל, יג – אסתר ח, ה) "מחצית השקל בשקל הקדש", "מחצית

המן בן המדתא", הם אותם ר"ת.

מצינו בזהר חדש (תשא נד.) שמחצית השקל מזוגת יסוד ומלכות. והם דברינו דחצי שקל הוא כנגד המלכות, והחצי השני כנגד היסוד, דהמלכות מקבלת רק חצי מהשפעת המון כדלעיל, והמפריש מחצית השקל כביכול מעלה את החצי שלמטה במלכות שיזדוג עם החצי שלמעלה ביסוד. וכן רואים מהזהר שהבאנו לעיל שמקשר בין מחצית השקל לחצי המלכות של אחרשורוש. וכן חש"ק המסמל את הזווג מרמז בכתוב (שמות לח, כו) "מחצית השקל בשקל הקדש" בדלוג ה' אותיות. וכן נראה דבמלה מחצית האותיות מת סובבות את החצי לרמז שמי שיוצא מהחצי שלו הוא נכנס למקום המנות לקלפות הטמאות, ומצות מחצית השקל מתקנת זאת. וכן מצינו בזהר (תיקונים קכח:) **שקל הקדש זה ו',** ומבאר לדברינו דהאות ו' המסמלת את זעיר אנפין היא בבחינת שקל שלם וההשפעה של הו' למלכות היא חצי שקל, וכן שקל בגימטריא צדיק יסוד עולם.

נראה דלכן צותה התורה שכל יהודי יתן מחצית השקל ומשקלים אלו יקנו את הקרבנות, דבארנו במאמר חשמל דם' שממון נקרא דמים מלשון דם המסמל את המלכות, כי ממון האדם הוא חלק מדם האדם, והקב"ה רצה שדם הקרבנות שגזרק על המזבח יהיה מערב מדמם של כל ישראל שהם כל המלכות. דזריקת הדם על יסוד המזבח מזוגת יסוד ומלכות על ידי שמחברים את הדם השיך למלכות, ליסוד המזבח המסמל את היסוד, כדבארנו במאמר שם. וכשמזוגים יסוד ומלכות צריך להכליל את כל המלכות, וכיון שכל המלכות יש לה חלק בדם זה, יש כאן זווג משלם, וזווג זה הוא המשך הזווג של הפרשת מחצית השקל כדלעיל. וכן הפסוק של האדנים בא ממחצית השקל מכל ישראל, דאדנים מסמלים את המלכות השייכת לשם אדני", כמובא בלק"ת להאר"ז"ל (פקודי ע' קעד) שהאדנים במשכן היו כנגד שם אדני", וכל המלכות צריכה להשתתף בזה.

מובא בספר 'אסרי לגפן' (שבועות ע' שב) שחטא העגל נעשה דרך הטס שהיה כתוב עליו "עלה שור", והעלה את עצמות יוסף מהיאור, דרצו להתקשר עם כח השור של יוסף במרכבה ולהמשיך עליהם הנהגה בבחינת יוסף. כמו שיוסף במצרים השפיע שפע בלי שקימו תורה ומצוות, כך רצו לפרק על תורה ולהביא עליהם הנהגה בבחינת יוסף במצרים. נראה להוסיף שהכח של יוסף במצרים להשפיע שפע במצב שעדין לא קימו תורה ומצוות, היה מהחצי העליון שיורד דרך החיצונים. וליוסף היסוד היה הכח להשפיע את החצי העליון ששיך ליסוד. וקודם מתן תורה לא היתה מניעה להשפיע שפע זה, ובחטא העגל, שהיה לאחר מתן תורה ונסו להתקשר עם החצי העליון, גרמו פרום בין היסוד למלכות כדלעיל.

מצינו בגמרא (יומא פו:) **אמר רבי ינאי אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם כסף וזהב שהרבית להם לישראל עד שאמרו די גרם להם שיעשו אלהי זהב.** בארנו לעיל שחתך החצאים נעשה דרך שם שדי שאומר די. נראה דמשה רמז לקב"ה שהשפע שבגני ישראל קבלו ממצרים שהיה מהחצי העליון, גרם להם להכשל בחטא העגל, ולקחת שוב מהחצי העליון, לכן משה אמר **עד שאמרו די,** דבמצרים ה' לא אמר די ונתן להם גם מהחצי העליון עד שהם בעצמם אמרו די, וזה גרם להם את החטא. דאם ה' היה אומר די במצרים ולא היו מקבלים מהחצי העליון, לא היו משתוקקים לחטא כדי לקחת משם שוב.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

בזמן האבות, וכנראה שעוד קודם לכן, היה גר במצודת ציון, **אבימלך** שעשה ברית עם אברהם ויצחק. והושע והשופטים לא רצו לכבש את מצודת ציון מנכדי אבימלך בגלל שבועת האבות. וכשבא דוד למלך בירושלים הוא ידע את הסוד שהמלכות דקדשה שיכת למקום זה, לכן הוא פנה קודם לשם, וכיון שכבר עבר הזמן של הברית שפרתו האבות עם אבימלך, ועוד טעמים, עין שם במפרשים, דוד כבש את המקום. (בראשית כו, א) **"וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה, וגו', וישב יצחק ויחפור את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפור באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה ירחיב ה' לנו ופרינו בארץ".** רואים שאברהם ויצחק רבו עם אבימלך על בארות מים, ומבאר לדברינו דמצינו בזה (ויצא קנא:) שהבאר מסמלת את היסוד שבמלכות שמקבל את השפע מהיסוד להשקות את כל המלכות. והחכוך בין אברהם ויצחק לאבימלך היה על היסוד שבמלכות. וכן מצינו במדרש (בר ע, ח) **"והנה באר בשדה", זו ציון, וכן הכתוב "והנה באר בשדה"** בגימטריא יסוד המלכות. וכן מובא בספר 'עבד אברהם' (ע' מב) שבאר בגימטריא **בני חיי ומזוני.** וכן רואים קשר בין הבארות של יצחק לציון, כמובא ברמב"ן שם שהג' בארות שחפר יצחק הם כנגד ג' בתי מקדשות, ונביא את דבריו: **והשלישי קרא רחובות, הוא הבית העתיד שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא ריב ומצה, והאל ירחיב את גבולנו, כמו שנאמר "ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך באשר דבר", שהוא לעתיד, וכתוב בבית השלישי "ורחבה ונסבה למעלה למעלה", ופרינו בארץ.**

כתוב (תהילים קלט, טו) **"לא נכחד עצמי ממך אשר עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ארץ".** וברד"ק שם **"רקמתי בתחתיות ארץ",** הוא הרכס שהוא מקום שפל ואפל כמו תחתיות הארץ. ורואים שייסוד המלכות הוא מקום שפל ואפל, וכן תחתיות ארץ מרמז על הגיהנם שקשור למקום הזה כדלעיל. וכן "רקמתי בתחתיות ארץ" ר"ת בא"ר המסמל את היסוד שבמלכות שבו נוצר הנלד כדלעיל. וכן ילד הוא אותיות דלי דכשם שדלי מוציא שפע מהבאר, כך לדה מוציאה שפע מהבאר. וכן מובא ברד"ק (ישעי' נא, א) שרחס האשה נמשל בפסוק לבור. וכן בור מרמז בתבת עבור.

וכן מצינו שקלפת יון היא בסוד הבור של הגיהנם, כמו שכתוב (תהילים מ, ג) **"ויעלני מבור שאון מטיט היגון",** ובספר 'נהורא דיוסף' מבאר שזה הסוד של קלפת יון. ובארנו במאמר 'חשמל שופר' שציון אותיות צ' יון, כי קלפת יון מלבישה על התורה שיוצאת מציון. וכן כתוב (זכריה ט, יג) **"ועוררתי בניך ציון על בניך יון".** ולכן הבור של הגיהנם הוא בסוד יון, וכפי שבארנו במאמר 'חשמל דם' שבאר מסמלת את היסוד שבמלכות דקדשה, ובור מסמל את היסוד שבמלכות דקלפה. וכן מובא בלק"ת להאר"ז (פ' משפטים ע' קנד) שהיסוד נוקבא דקלפה נקרא בור. וכן מצינו בגמרא (עירובין יח.) שבאר יש בו נביעת מים משל עצמו, ובור לפעמים יש מים ולפעמים אין מים, היינו רק אם מכניסים לו מבחוץ. ומבאר לדברינו שבור מסמל את היסוד נוקבא דקלפה שאין לו נביעת מים

משלו להעלות מיין נוקבין, וגש לו לפעמים מים שמכניסים לו מבחוץ מה שיונק מהקדשה, ובאר מסמלת את היסוד נוקבא דקדשה שתמיד מעלה מיין נוקבין. וכן מצינו ב"רש"י (שבת קמ: ד"ה כורא) ש"סוד האשה הוא בבחינת בור. וכן מצינו במדרש (תדבא"ז כה) **אין בור אלא גיהנם.**

מצינו בזהר (תולדות קלז:) **מדוע לא אהב יצחק את יעקב כל כך כמו את עשו, והיה יודע שעתיד הוא להעמיד ממנו שנים עשר שבטים, אלא כל מין אוהב את מינו, ונמשך והולך מין אחר מינו, בוא וראה מעשו יצא אדם, והוא מין של יצחק שהוא דין קשה שלמעלה, ויצא ממנו עשו דין קשה למטה, שדומה למינו, וכל מין הולך למינו, ועל כן אהב את עשו, שכתוב "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפירו".** רואים שיצחק אהב את עשו יותר מיעקב, כיון ששניהם מאותו שרש של מדת הגבורה, וכל מין אוהב את מינו. נראה להוסיף על פי דברינו ששרש יצחק ועשו, מהיסוד שבמלכות, באותו סוד של דוד; יצחק ודוד משרשים שם מצד הקדשה, ועשו מצד הקלפה, ואם כן הם ממש אותו שרש, כדברי הזהר.

מובא ב"ר'קנט"י (פ' במדבר) **סוד שמירת המקדש מפני כחות החיצונים אשר סביבותיה שנאמר "כשושנה בין החוחים" וצריך לשמר שלא יכנסו לפנים.** נראה דלכן הכתוב (שה"ש ב, ב) **"כשושנה בין החוחים"** ס"ת **"המ"ן**, דעקר השמירה על המקדש היא מהמן ועמלק.

מצינו כשדוד קבל את המלכות על כל ישראל, כתוב (ש"ב ה, ג) **"ויבאו כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרת להם המלך דוד ברית בחברון לפני ה' וימשחו את דוד למלך על ישראל".** ורואים שדוד המלך קשור גם לחברון, ושם המליכו אותו למלך על ישראל. וכן מצינו בזהר (לד לד עט:) **דוד אין לו לקבל במלכות עד שיתחבר באבות שהם בחברון ואז בהם יקבל המלכות ועל כן התעכב שם שבע שנים.** וכן מצינו קשר בין דוד המלך לאדם הראשון שקבור בחברון, כמובא ב"ספר הלקוטים" להאר"ז"ל (מלכים א, ע' שעט) **שא"ד"ם** ר"ת **אדם דוד משיח,** ודוד בא לתקן את חטא אדם הראשון. וגם בחברון מצינו שעשו ועמלק מנסים לינוק ולהפגס, כמובא בתרגום יונתן (בראשית ג, יג), שראשו של עשו נקבר במערת המכפלה. וכן מובא ב"בעל הטורים" (בראשית כג, יז) **"ויקם שדה עפרון" ר"ת בהפך עש"ו.** רמז לעשו שיקום לערער על המערה. ובעלון אור עליון הוסיף שהס"ת של **"ויקם שדה עפרון" המ"ן,** ומבאר לדברינו שעשו ונכדו המן מנסים לינוק ממערת המכפלה. וכן כתב רש"י שם **"ויקם שדה עפרון" תקומה היתה לו שיצא מיד הדיוט ליד מלך.** רואים שגאלת מערת המכפלה העלתה את המקום ליד מלך, המרמזת על מלכות בית דוד. וכן מובא בשם האדמו"ר מאוסטרובוצא זצ"ל (חיי שרה ב) שאברהם שלם **ארבע מאות שקל** רק עבור קבורת ראשו של עשו במערת המכפלה, ועבור שאר הנקברים שם לא היה צורך לשלם, ומבאר שעשו הוא בסוד מספר ארבע מאות, לכן שלמו עליו במספר הזה.

מובא במאמר 'דרך עץ חיים' לרמח"ל, **אין הסטרא אחרא יונקת פי אם מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות, וסוד זה אות ת"ו שבאל"ף ב"ת, סוף הרגל התחתונה שלה היא המדרגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עקום הרגל הזאת.** רואים שהרגל של הת"ו מעבירה את השפע מהקדשה לקלפה, ומבאר לדברינו שהאות ת"ו היא המספר **ארבע מאות** ששם מתחברים הקדשה של דוד והקלפה של עשו. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (בשלח ג) שהאות ת"ו שבתבת שב"ת היא בסוד חבור השבת לחול, וניקת החיצונים מקדשת השבת. וכן אות ת' מרמזת על תחתית הקדשה. וכפי שכתוב על היסוד שבמלכות,

(תהילים קלט, טו) **"רַקִּמְתִּי בַתְּחִיּוֹת אֶרֶץ"**. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' על הכתוב (בראשית לב, כו) **"וַיָּגַע בְּכַף יָרְכוֹ"**, שהשר של עשו נגע בגל של האות תי"ו לינק מהקדשה. וכן הכתוב (שם כה, כה) **"וַיְדוּ אֶחָת בַּעֲקֵב עֲשׂוֹ"** מרמז שיעקב אחז ת' שעשו יונק משם, כדי להפסיק חיותו. וכן מובא בקנטרס מהרב אורי יונגרייז שליט"א על הכתוב (משלי יח, כא) **"מִוֹת וְחַיִּים בַּיַּד לְשׁוֹן בְּגִימְטְרִיא אַרְבַּע מְאוֹת"**. ובארנו שהלשון בגימטריא שפ"ו והיא שיכת למקום הזה. וכן מובא בקנטרס שם שבסימני הטהרה בדגים יש מספר ארבע מאות דסנפיר בגימטריא ארבע מאות, וקשקשת בגימטריא ג' פעמים ארבע מאות. ומבאר לדברינו שדגים שיכים למקום הזה. וכן התרגום על הכתוב (ויקרא יא, יב) **"סנפיר וקשקשת"**, מתרגם **ציצין וקלפין**. ורואים שקשקשת היא בחינת קלפה שעל הדג, וכפי שבארנו במאמר 'חשמל חטא' שהסנפיר הוא הקדשה, והקשקשת היא הקלפה שמתלבשת עליו, וקשקשת מרמזת על קלפת הקש של עשו. וכן רואים בגמרא (גיטה נא:) שלומדת מהי קשקשת מלבוש גלית שהיה **"שריון קשקשים"**, ורואים ששרש הקשקשת נלמד מקלפת גלית שולחמת בדוד המלך.

וכן מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא.) **בַּעֲשׂוֹ כְּתוּב "וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֶדְמוֹנִי" וְגו', וְהָלֵא כְּתוּב גַּם בְּדוֹד "וַיְבִיֵּאוּ וְהוּא אֶדְמוֹנִי", אֵלֵא עֲשׂוֹ מִן זֶהֱ הַזֶּהב נַעֲשֶׂה, וְדוֹד בְּזֶהֱ הַזֶּהב נִדְבֵק, בַּעֲשׂוֹ כְּתוּב בּוֹ "אֶדְמוֹנִי כֻּלּוֹ כְּאֶדְרֵת שַׁעַר" שֶׁהוּא בְּזֶהֱם וּפְסֻלַת הַתּוֹךְ הַזֶּהב יֵצֵא. וּבְדוֹד כְּתוּב "עִם יָפֵה עֵינַיִם וְטוֹב רֵאִי".** וכן מצינו שהיו עם דוד ארבע מאות איש בדומה לעשו, ככתוב (ש"א כב, ב) **"וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ מִצּוֹק וְכָל אִישׁ מֵרַגְלֵי מֵרַגְלֵי וַיְהִי עֲלֵיהֶם לְשָׂר וַיְהִי עִמּוֹ כְּאַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ"**. ולכן היו אנשים אלו מרי נפש ובעלי יסורים, ששייכים לציור כדלעיל. וכן כתוב (שם כה, יג) **"וַיַּעֲלוּ אַחֲרָי דוֹד כְּאַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ"**. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין מט:.) **אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב אַרְבַּע מְאוֹת יְלָדִים הָיוּ לוֹ לְדוֹד כֵּלָן בְּנֵי יַפֵּת תֹּאֵר הָיוּ, וּמְגִדְלֵי בְלוּרִית הָיוּ, וּמְהֻלְכֵי בְּרֵאשֵׁי הַגִּיסוֹת הָיוּ, וְהוּן הוּן בְּעֵלֵי אַגְרוּפִין שֶׁל דוֹד.** וכן כשהכה דוד את עמלק מזרע עשו, כתוב (ש"א ל, יז) **"וַיִּכְּסוּ דוֹד מֵהַנֶּשֶׁף וְעַד הָעֶרֶב לְמַחְרָתָם וְלֹא נִמְלַט מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם אַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ"**. וכן מצרע בגימטריא ארבע מאות, ומצינו בגמרא (סנהדרין צח:.) שישורי המשיית הם צרעת. וכן דר"ד מרמז בכתוב (בראשית כז, ה) **"וַיִּלָּךְ עֲשׂוֹ הַשְּׂדֵה לְצוֹד צִיד לְהַבִּיאַ", דַּעֲשׂוֹ צִד וַיּוֹנֵק מִדְּרֹד.** ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות.

מְצִינּוּ במדרש (תהילים רכ) **"יְכַרְסְמֵנָה חֲזִיר מִיָּעַר"**, זה עשו הרשע. ו"יְכַרְסְמֵנָה" בגימטריא שפ"ו. וכן השתלשל בגשמיות לומר חזיר על חסרון בצניעות, כי החזיר מסמל את עשו ועמלק שולחמים בצניעות של ישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהמשך הכתוב **"וַיִּזַּד שָׂדֵי יַרְעֵנָה"** בגימטריא דויד. וכן מובא בספר 'שם משמואל' (שמיני תרע"ח) הנה במדרש שארבעה המינים הטמאים שבפרשה שיש בהם סימן אחד של טהרה, גמל, שפן, ארנבת, חזיר, רומזים לארבע המלכיות; בבל, פרס, יון, אדום, והגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה שסימן אחד של טהרה שיש בהם מורה שיש להם אמנם שרש בקדשה, אבל בהשתלשל למטה נעשו טמאים גמורים, וכן הן ד' המלכיות שיש להם שרש בקדשה אלא שבהשתלשלות נעשים רעים, ושרשם של ד' המינים הם שרש אחד עם ד' המלכיות. והנה במדרש שלעתיד יטהר החזיר, ובודאי כל ד' המינים שלכם יש סימן אחד של טהרה, והטעם בודאי שלעתיד שיעביר רוח הטמאה ועתידי לשחט את ס"ם והיינו שיתחלקו אותיותיו שתי האותיות

הראשונות יהיה ליקידת אש, ושתי אותיותיו האחרונות יתבררו לקדשה. ועל פן נמי אותם שיש בהם סימן אחד של טהרה יתחלקו, חלק הטמא שבהם יתבער, וחלקי הטהרה יתבררו ויתלבנו, ועל פן ישובו להיות טהורים ראויין למאכל ישראל. ורואים שכשם שהחזיר שהוא משל לעשו ואדום, יטהר לעתיד לבא, כך חלקים מעשו שיש בהם ניצוצות קדשה יתקנו לעתיד לבא.

מצינו במדרש (פתיחתא לאיכה רבה לד, וכן בירושלמי תענית כה, א) שבע מאות מיני דגים טהורים ושמונה מאות מיני חגבים טהורים גלו עם ישראל לבבל וכשחזרו חזרו עמם, חוץ מדג אחד ששמו שיבוטא. נראה דלכך דג השיבוטא לא חזר מבבל, דמובא בגמרא (חולין קט:): שלמח של דג שיבוטא יש טעם של חזיר, וכשם שחזיר יחזר להיות טהור לעתיד לבא, כמובא ב'אור החיים' (ויקרא יא, ז), כך דג שיבוטא שטעמו כטעם החזיר לא חזר מבבל, ויחזר לעתיד לבא. וכן מצינו בגמרא (שבת קיט): שרבא מלח דג שיבוטא לכבוד שבת, נראה דרבא רמז שדג זה שייך לעתיד לבא לבחינת שבת. ורואים שהחזיר שמסמל את עשו, הוא בחינת דג, ומבאר לדברינו ששרש עשו מהיסוד שבמלכות שהוא בחינת דג, ולכן הם יחזרו לעתיד לבא, כמו שמנחת עשו תחזר.

מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) אמר רבי חנינא, אין בן דוד בא, עד שיתבקש דג לחולה, ולא ימצא. ומבאר הרמ"ע מפאנו ('גלגולי נשמות' ע') אין בן דוד בא עד שיתבקש דג לחולה ולא ימצא, דג זה משיח בן יוסף דכתיב "וידגו לרב", לחולה הם ישראל שיהיו שבוים בצרה ולא ימצא, ואז יגלה בן דוד במהרה בדמינו. ומבאר לדברינו שהשפעת המשיח היא בבחינת דג, שמשפיע רפואות וישועות, וכשיתגברו הצרות יבא משיח.

וכן דוד המלך שרשו מיצחק כפי שהבאנו לעיל מהזהר (וישלח קסח:). ומובא ברש"י (בראשית יז, יט) "וקראת את שמו יצחק" על שם הצחוק. כי דוד המלך שרשו ממקום הצחוק של יצחק. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וירא ע' נו) ששרש נשמת יצחק היא מיסוד הנוקבא מהרוחא דשביק בה בעלה, ולכן נשמת יצחק היתה בתחלה בבחינת נקבה ובעקדה קבל נשמה חדשה בבחינת זכר. ומבאר לדברינו ששרש יצחק הוא מיסוד הנוקבא ששם מקום הצחוק, ושם שרש דוד. וכן מצינו אצל דוד (ש"ב ו, כא) "ושחקתי לפני ה'". וכן מצינו במדרש (תנחומא תצוה טו) דוד המלך נתאונה להקטיר קטרת. ובקטרת כתוב (שמות ל, לו) "ושחקת ממנה הדק". דשרש המלה שחוק הוא מלשון לשחק ולפורר, דשחוק נוצר על ידי פרור החכמה לפרורים קטנים שמעוררים את השחוק. וכן הכתוב (ישעי' לג, כ) "חזה ציון קרית מועדנו" ר"ת צח"ק. וכן כתוב (מ"ב יט, כא) "לעגה לך בתולת בת ציון" ורואים שלעג וצחוק על הרשעים בא מציון.

מצינו במדרש (ב"ר פז, ז) "ניהי כהיום הזה ואין איש מאנשי הבית", רבי יהודה אומר יום נבול של נילוס היה, והלכו הכל לראות, והוא לא הלך. וב'מתנות כהנה' שם יום נבול של נילוס, שהיו עושין חג ביום שהנילוס עולה, והיו מצחקים שם במיני שחוק. נראה דלכך ביום זה נסתה אשת פוטיפר להחטיא את יוסף, דביום זה שהשחוק דקלפה מתגבר, הוא נסה לפגם את היסוד דקדשה של יוסף הצדיק ולהחטיאו. וכן הכתוב (בראשית לט, ז) "ותשא אשת אדניו עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי" ר"ת עש"ו דהתגרות זו היתה מהיסוד דקלפה של עשו. וכן נילוס בגימטריא ציון, והוא גם אותיות סילון, שהוא צינור המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל.

מוֹבָא במלבי"ם (יחזקאל לב, יז) שהמלחמה של גוג ומגוג בין אָדוּם וְיִשְׁמַעֵאל, תהיה מלחמת דתות, **מפני שאמונתם מפרדת**. ומבאר לדברינו כיון שיעשו תקון בציון שתפסיק את ניקת הנוצרים משם, ממילא תפסק גם ניקת הישמעאלים שיונקים מירושלים, כפי שבארנו שירושלים תלויה בציון. וכשירגישו אמות העולם שהדתות שלהם כבר אינם נותנים להם שפע, תתפתח מכך מלחמת גוג ומגוג, על אמונותיהם, ותבא הגאולה לישראל. וכן פתוב על מלחמת גוג ומגוג (תהלים ב, ז) **"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"**, ונבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת **שחוק**.

**הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

המלחמה שהתחילה בער"ח פסלו תשע"ג בעזה מרמזת על לדת משיח.

כתוב (שם יד, יט) "ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם", נראה שאין כאן שני דברים, מלאך ועמוד הענן, אלא שניהם דבר אחד, דעמוד הענן הוא "מלאך האלהים", והוא נסע מאחריהם להגן עליהם מהמצרים. וכן מצינו במדרש (ב"ר לה, א) **כתוב "ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם", מה תלמוד לומר "ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם", אלא אותו מדת הדין שהיתה מתוחה כנגד ישראל הפכה הקב"ה ומתחה כנגד מצרים. רואים שעמוד הענן הוא מלאך האלהים של מדת הדין, וכן ספ"ן המסמלת את מדת הדין מרמזת בכתוב (במדבר ט, טז) "הענן יכסנו ומראה אש לילה" בהפוך אותיות.**

וכן השתלשל בגשמיות שם המלחמה שהתחילה בער"ח פסלו תשע"ג בעזה, עמוד ענן שפרשו מלאך של מדת הדין. והיה אסון בקרית מלאכי המרמז על מלאך. והאסון נרמז בהפטרות השבוע שמתחילה: "משא דבר ה' אל ישראל בנד מלאכי". ויש כאן רמז שהקב"ה מאותת לכל עם ישראל לעשות תשובה דרך מה שקרה בקרית מלאכי. וכן סיום ההפטרות הוא בפסוק **"כי מלאך ה' צבאות הוא". והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שרצועת עזה בגימטריא שבו ישראל. ונביא את הפסוקים שהתחלנו, ונראה שגם עזה מרמזת שם: (שמות יד, ט) **"ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים וילך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים".** והפסוקים האלו **"ויסע, ויבא, ויט"**, הם השרש של שם **ע"ב** שקשור עם קץ הגאולה של הזהר בשנת **תשע"ב תשע"ג** כדלעיל. וכן מקשר הזהר את עמוד הענן בפסוק זה לגאולה העתידה. ונביא את הדברים: (בשלח ג) **"וילך מאחריהם"**, שעתידה השכינה בסוף הימים לעקור אותם מן העולם. ונביא הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שיום תחלת המלחמה בפעל, **א' פסלו בגימטריא מלאך הוי"ה**. וכן קרית מלאכי ר"ת **ק"מ**, וזה גם המספר של ה"ת עמוד ענן. והפך **ק"מ** בתהלים מתחיל **"חלצני ה' מאדם רע מאיש חמסים תנצרוני: אשר חשבו****

רעות בלב כל יום וגורו מלחמות". ומזכר בהמשך הפרק השם חמס עוד כמה פעמים. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א ששמות ההרואים בקרית מלאכי אהרן ומרים נרמזים בפסוק (במדבר יב, ה) "וַיַּרְדּוּ ה' בְּעָמוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֵהָל וַיִּקְרָא אֶהָרֹן וּמְרִים וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם". והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שמצרים עזה והענן מרמזים יחד בפסוק (יחזקאל ל, יח) "בְּשַׁבְּרֵי שָׁם אֶת מִטּוֹת מִצְרַיִם וְנִשְׁבַּת בָּהּ גֹּאוֹן עֲזָה הִיא עָנָן? כִּסְנֶה וּבְנוֹתֶיהָ בְּשָׁבִי תִלְכְּנָה".

וכן עמוד הענן שהיה במדבר היה קשור באפן מיוחד לשבט יהודה המסמל את המלכות, ולדוד המלך, כמובא במדרש (ילקוט פקודי תכז) פִּינוּן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל חוֹנִין הָיָה עָמוּד הָעָנָן מִתְמַר וְעוֹלָה וְנִמְשָׁךְ עַל גְּבִי בְּנֵי יְהוּדָה כְּמִין סִכָּה. ובארנו במאמר 'חשמל סכה' שעמוד הענן שממנו באה מצות סכה שהיא זכר לענני הכבוד, היה בבחינת "ספת דניד". לכן היה עולה ונמשך על גבי בני יהודה כמין סכה. לסמל שסכה זו היא בבחינת ספת דוד ששיכת לשבט יהודה. וכן ענן בגימטריא דגל מחנה יהודה, ובגימטריא מעל יהודה. וכן עזה היתה בנחלת שבט יהודה, כמו שפתיב (שופטים א, יח) "וַיִּלְכְּדוּ יְהוּדָה אֶת עֲזָה וְאֶת גְּבוּלָהּ". וכן עזה בגימטריא נבל, הקלפה שהלבישה על השפע של דוד ונלחמה בו [נבל הפרמלי]. וכן הפתיב המדבר על לדת שרש משיח מיהודה (רות ד, יז) "יֵלֵד בֶּן לְנַעֲמִי" בגימטריא עמוד הענן. וכן הפתיב (שם ב, א) "וַיִּלְנַעֲמִי מוֹדַע לְאִישׁ אִישׁ גְּבוּר חֵיל" אותיות עמוד. ונעמי בגימטריא ענו, וכן בעז עם האותיות בגימטריא עזה. וכן הפתיב (ירמ' כב, כג) "בְּבֹא לְךָ חֲבָלִים חֵיל כִּי־לָדָה" ס'ת מלאךך. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך ינון) ששמו של המשיח 'נו"ן ס'ת הפתיב (שמות מ, לה) "כִּי שָׁכַן עֲלָיו הָעָנָן". וכן מובא בספר 'זרע קדש' שהפתיב (ישעי' מ, א) "נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי" ר"ת ענ"ן. וכן סוד הגאולה בגימטריא עמוד. וכן מבצע עמוד הענן, בגימטריא מלכות. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שמבצע עמוד ענן בגימטריא העזתי. וזו גם הגימטריא של לדת משיח בפתיב (רות ד, יג) "וַיִּקַּח בְּעֵז אֶת רוּת וְתָהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתֵּן הוּי"ה לָהּ הַרְיוֹן וַתֵּלֵד בֶּן". כל אחד מאלו בגימטריא מבצע עמוד ענו או העזתי. וכן טילים על הדרום בגימטריא מלך המשיח. וכן הפתיב (בראשית ו, יא) "וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ חָמָס" בגימטריא תשע"ג.

וכן עמוד ענו במלוי האותיות ע"ן מ"ם וא"ו דל"ת, ע"ן נו"ן נו"ן בגימטריא משיח בן יוסף משיח בן דניד. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שזה גם המספר של הפתיב (ויקרא כה, לב) "גֹּאֲלַת עוֹלָם תִּהְיֶה". והוסיף הרה"ג ר' הונתן ג' שליט"א שיש רמז על מחבלי החמס בתהלים (פ"ז) "לוֹ הַכִּין כְּלֵי מִנַּת חֲצִיז לְדֹלְקִים יַפְעַל: הַגָּה יַחְבֵּל אֵן [מחבליים] וְהָרָה עָמַל וְיֵלֵד שָׁקֵר: [שקננים] בּוֹר כָּרָה וַיַּחְפְּרוּהוּ [חופרים בורות לצרכי טרור] וַיַּפֵּל בְּשַׁחַת יַפְעַל: יָשׁוּב עָמְלוֹ בְּרֵאשׁוֹ וְעַל קִדְקִדּוֹ חָמָסוֹ יָרַד: [ענש החסולים לראשי החמס]. והפרק מתחיל "על דברי כוש בן ימיני" שמרמז על אוּבָמָה - כוש, ועל בְּנִימִין וְתַנְיָהוּ - בן ימיני. וכן יש רמז שהגאולה תתחיל מנפילת עזה, בפסוקים (זכריה פרק ט) "תִּכְרָא אֲשַׁקְלוֹן וְתִירָא וְעֲזָה וְתַחֵיל מְאֹד וְעִקְרוֹן כִּי הוֹבִישׁ מְבֹטָה וְאָבַד מֶלֶךְ מַעֲזָה וְאֲשַׁקְלוֹן לֹא תִשָּׁב: וַיֵּשֶׁב מִמָּזָר בְּאֲשֶׁדוּד וְהִכְרַתִּי גֹאוֹן פְּלִשְׁתִּים: וְהִסְרֵתִי דָמִיו מִפִּיו וְשִׁקְצִיו מִבִּין שִׁנָּיו וְנִשְׁאָר גַּם הוּא לְאֵלֵהֵינוּ וְהָיָה כְּאֵלֶף בִּיהוּדָה וְעִקְרוֹן כִּיבוּסִי: וְחִנִּיתִי לְבֵיתִי מִצָּבָה מֵעֵבֶר וּמִשָּׁב וְלֹא יַעֲבֹר עֲלֵיהֶם עוֹד נִגְשׁ כִּי עֲתָה רֵאִיתִי בְּעֵינַי: גִּילִי מְאֹד בַּת צִיּוֹן הִרְעִי בַת יְרוּשָׁלַם הִנֵּה מֶלֶךְךָ יָבוֹא לְךָ צָדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא עֲנִי וְרִכָּב עַל חֲמוֹר וְעַל עֵיר בֶּן אֶתְנֹוֹת". וכן רואים בנבואת עמוס שהוא כורך את נפילת דמשק עם נפילת עזה: (עמוס א, ה) "וְשִׁבְרֵתִי

בְּגִמְרָא (פסחים פא.) [וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' א. ח. א. שליט"א שְׁגַם לְפִי שֵׁיטַת הַמְקַבְּלִים הַמּוּבָאִת ב'לְשָׁם' שֶׁהָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי הוּא אֵלֶף וְעוֹד צ"ג שָׁנִים, אִם נִחְלַק 1093 לְ24 שָׁעוֹת, נִגִיעַ לַתְּחִלַּת הַשְּׁעָה הַחֲמִשִּׁית שֶׁל עָרֵב שַׁבָּת, בְּכ"ח אִיר תשכ"ח, וְאִם נִוְרִיד שְׁנַת תְּהוֹ, נִגִיעַ לְזִמְן הַמְדִיק בּו הַתְּחִילָה מִלְחֻמַּת שֵׁשֶׁת הַיָּמִים, וְכֵן תְּחִלַּת הַשְּׁעָה הַשְּׁשִׁית לְפִי חֲשָׁבוֹן זֶה יוֹצֵא בִּלְג בְּכִסְלִיו תשע"ג, שְׁאֵז גַּם לְפִי הַשֵּׁטָה הַזֹּאת אֶפְשָׁר כְּבָר לְלַכֵּת לְמִקְוֵה לְטָבוֹל לְשַׁבָּת.

וְכֵן שֵׁם אִשְׁתְּ אוֹבְמָה מִיִּשְׁרָאֵל מְרַמֵּז בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב "שְׁלָם יִשְׁלָם". וְכַפִּי שְׁמוּבָא ב'חֲתָם סוֹפְר' (תּוֹרַת מִשָּׁה שְׁמוֹת כב, ד) וְעַל גְּלוֹת אָדוּם אָמַר, "כִּי תֵצֵא אֵשׁ" הִיא הַגְּזֵרָה, "וּמִצָּאָה קִצִּים" הֵם פְּרִיצֵי הַדּוֹר לְאֶכְלָם, אַחֵר שְׁנֹאֲכַל גְּדִישׁ תְּחִלָּה עַל יָדָם כִּי שָׂרְפוּ אוֹצְרוֹת הַתְּבוּאָה, וְאַחֵר הָאֵכַל הִקְמָה הֵם הַצְּדִיקִים אֲנָשֵׁי קוֹמַת הַמַּעֲלָה, אוֹ הַשְּׂדָה הוּא בֵּית הַמְקַדָּשׁ הַנִּקְרָא שְׂדָה כְּמַדְבָּר, "שְׁלָם יִשְׁלָם הַמְּבַעַר אֶת הַבְּעֵרָה" הוּא אָדוּם. וְכֵן מוּבָא ב'טַעֲמֵי הַמְּצוּוֹת' לְהַאֲרִיז' ל (מִשְׁפָּטִים) "וְכִי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר" אִם עָשָׂה חֵס וְשָׁלוֹם עֲבָרוֹת שְׁגוּרָמִים לְחַפֵּר בּוֹר שֶׁהוּא יִסוֹד דְּנוֹקְבָא דְקַלְפָּה הַפֶּן הַבָּאֵר הַקֶּדֶשׁ, "וְנִפְלַ שְׁמָה שׂוֹר אוֹ חֲמוֹר" שְׁמֵרְמָזִים עַל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, "שְׁלָם יִשְׁלָם". וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' מִשָּׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁ"יִשְׁלָם" אוֹתִיּוֹת מִיִּשְׁרָאֵל, וְכֵן "שְׁלָם יִשְׁלָם" אוֹתִיּוֹת מִיִּשְׁרָאֵל. וְכֵן "שְׁלָם יִשְׁלָם" אוֹתִיּוֹת מִיִּשְׁרָאֵל. יוֹצֵא שֵׁשׁ ד' צְרוּפֵי מִיִּשְׁרָאֵל ב'שְׁלָם יִשְׁלָם". וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁבְּרַ"ק מִיִּשְׁרָאֵל מוֹפִיעַ בְּסִ"ת יְחִיד בַּתְּנִ"ךְ [ר"ת אִין כָּלֵל] בְּפִסּוֹק שֶׁל מַחֲיִת עֲמֶלֶק. (שְׁמוֹת יז, ט) "וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֵל יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הַלְחָם בְּעֲמֶלֶק מִחַר אֲנֹכִי נֹצֵב עַל רֹאשׁ הַגְּבֵעָה". וְ"רֹאשׁ" בְּגִימְטְרִיא בְּרַק חוֹסִיין אוֹבְמָמָה. וְ"גְבֵעָה" מְרַמֵּז עַל גְּבֵעַת הַקְּפִיטוֹל בְּאַמְרִיקָה.

וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א שְׁרוּאִים שֶׁהִלְשׁוֹן שְׁבוּעָה בְּזָהָר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת הוּא בְּאוֹמָאָה אוֹתִיּוֹת אוֹבְמָמָה, שֶׁבְּאַרְנוֹ לְעִיל שִׁיתְּכֵן שֶׁהוּא גּוֹג מֶלֶךְ הַמְּגוּג. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹן הַזָּהָר עַל הַגְּאֻלָּה: (נְשֵׂא קַח): אָמַר אֲלֵיהוּ, רוּעָה הַנְּאָמָן, הֲרִי שְׁעָה הִיא לְעָלוֹת לְמַעְלָה, בְּשָׁבוּעָה [לְשׁוֹן הַזָּהָר בְּאוֹמָאָה]. אָמַר אֲתָה, שְׁהֲרִי בְּגִלְלָךְ אֲנִי רוּעָה לְעָלוֹת. שְׁנַתָּן לִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְשׁוּת לְהַתְּגַלּוֹת לָךְ בְּבֵית הָאֲסוּרִים שְׁלָךְ, בְּקִבוּרְתְּךָ, וְלַעֲשׂוֹת עִמָּךְ טוֹב, שְׁאֲתָה מְחוּלָל בְּחֻטְאֵי הָעָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב "וְהוּא מְחוּלָל מִפְּשָׁעֵינוּ". אָמַר לוֹ רוּעָה הַנְּאָמָן, בְּשָׁבוּעָה [לְשׁוֹן הַזָּהָר בְּאוֹמָאָה]. עֲלִיךְ בְּשֵׁם ה', לֹא תֵאָחֵר בְּכָל יְכוּלְתְּךָ, שְׁהֲרִי אֲנִי בְּצַעַר רַב. "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אִין אִישׁ" עוֹזֵר לִי, לְהוֹצִיאֲנִי מִצַּעַר זֶה, בְּקִבוּרָה זֹו שְׁנֹאֲמַר עָלַי, וַיִּתֵּן אֶת הַרְּשָׁעִים קְבָרוֹ, וְלֹא נוֹדַע בִּי, וְאֲנִי חָשׁוּב בְּעִינֵיהֶם, בֵּין עָרֵב רַב הַרְּשָׁעִים, כְּכֹלֵב מֵת שְׁסַרְח בְּיַנְיָהֶם, שְׁחֻכְמַת סוֹפְרִים תְּסַרְח בְּיַנְיָהֶם בְּכָל עִיר וְעִיר וּבְכָל מְקוֹם שִׁישְׂרָאֵל מְפָזְרִים בְּיַנְיָהֶם בֵּין הַמְּלָכִים. וְחִזְרוּ אוֹתָם עָרֵב רַב רוּעִים עַל יִשְׂרָאֵל, צֵאן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֹאֲמַר בְּהֵם "וְאֲתָן צֵאֲנִי צֵאן מְרַעֲיָתִי אָדָם אֲתָם", וְאִין לְהֵם יְכַלֵּת לַעֲשׂוֹת טוֹב עִם תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים. וְאֲנָשִׁי חֵיל וַיֵּרָא חֻטָּא מְסוּבְּבִים מְעִיר לְעִיר וְלֹא יְחוּנְנוּ, וּמְחַרְיָמִים עָרֵב רַב בְּיַנְיָהֶם. וְלֹא נוֹתְנִים לְהֵם בְּמִקְוֹמוֹת רַבִּים, אֲלֹא דְבָר קָצוּב, שֶׁלֹּא תִהְיֶה תְּקוּמָה לְנִפְלִתָם, וְאֶפְלוּ חַיֵּי שְׁעָה. וְכָל הַחֻכְמִים וְאֲנָשִׁי חֵיל וַיֵּרָא חֻטָּא בְּדַחַק וְיָגוֹן, חֲשׁוּבִים כְּכֹלְבִים, בְּנִים הַמְּסַלְאִים בְּפִז אִיכָה נְחָשְׁבוּ לְנִבְלֵי חֲרָשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. שֶׁלֹּא מְצָאוּ אֲכֻסְנִיָּה בְּיַנְיָהֶם. וְאוֹתָם עָרֵב רַב הֵם עֲשִׂירִים בְּשִׁלּוֹה, בְּשִׁמְחָה, בְּלִי צַעַר, בְּלֹא יָגוֹן כָּלֵל, גְּזָלִים, בְּעָלֵי שַׁחַד, שֶׁהֵם דִּינִים רֹאשֵׁי הָעָם. "כִּי מִלֵּאָה הָאֲרֵץ חֲמַס מִפְּנֵיהֶם" עֲלֵיהֶם נֹאֲמַר "הִיו צָרִיךְ לְרֹאשׁ". בְּשָׁבוּעָה [לְשׁוֹן הַזָּהָר בְּאוֹמָאָה]. עֲלִיךְ פְּעַם שְׁנִיָּה, [רַמְזוּ שְׁאוּבְמָמָה בְּחַר פְּעַם

שְׁנֵיהָ]. בְּחִי ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹשֵׁב הַפְּרוּבִים, שְׁפָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֹא יִפְלוּ מִפִּיךָ, בְּכָל יְכַלְתְּךָ לְדַבֵּר אוֹתָם לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלַהֲרֹאוֹת אֶת הַדְּחָק שְׁלֵהֶם.

וְנִבְיָא טְבֵלָה שְׁפָרְסָם הַרְה"ג ר' מַתְתִּיָהוּ גְלוֹרְסוֹן שְׁלִיט"א 3 חֲדָשִׁים לִפְנֵי הַבְּחִירוֹת בְּאַרְה"ב, הַמְּלִים: נְשִׂי"א אַרְה"ב בְּרַ"ק אוֹבְמָ"ה יְבַח"ר שְׁנֵי"ה חֲשׁוֹן נְבֻמְבָ"ר תְּשַׁע"ג אָדו"ם יִשְׁמַעְיָא לְאִיסְל"ם.

בראשית כראלהי סאת השמים ואת הארץ והארץ היתה ובהו וחסר על לפני יתהו ור וחא להי סמר חרפת על לפני המים וי אמר אלהי	א ט: ט
ע להארץ וי אמר אלהי סאל נח צאתה ונתהבר ית אשר הקמת ביני וביניך לבשר אשר על הארץ ויהי ובני נחתי צאי סמן התבה שסו וחסי	א יח: לב
לאאסחי ית בעבור העשרהו ילי היה הכאשר כלהל דבר לאברהם ואבד המשב לממו יבא וש יתמ לאכי ססד מהכעור ולו סו שיב שער	א כה: ט
קברו ואתו יצחק וישמעאל לבני ואל מערת המכפלה אל שד העפר בן צפר החתי אשר על לפני ימרא השד האשר כנהאבר הסמא תבני יתחשמה	א לא: יג
לישמ כדרעתה קוס צאמך הארץ הצאתו שוב ואלארקמו לדתך ותען רחלו לאלה ותאמר נלהוהו ודלנו חלקו נחלה בביתאבינו והלו ואבנ	א לז: כד
ווישלכו ואתו הברהו הבורקאי קבומים וישבו לאכל לחם וישאו ועני הסו יראו והנהארחתי ישמעאל לי סבאהמג לטו וגמלי הסנש	א מג: כג
באמתחתי כסכספכסכאלי ויצאאלהסאתשמעו ויבאהאי שאתאחשבי סביתי וספוי יתנמי סו ירחצו ולי הסו יתמספוא לחם	א נ: טו
י הסו יאמרו לו יסטמנו וספוי השבי שיכלנו ואתכל להרעה אשר גמלנו ואתו ויצו יאלי וסלימראבי קצוה לפני מותו לאמרכהתאמ	ב ח: יא
והוהכבד דאת לבו ואלאשמעאלהסכאשר דברי הוהו יאמרי הוהאלמשעהאמראלההן כס האתמטך וההן אתעפר הארץ והי הילככסכאלר	ב יד: כז
טמשהא ידוע להיסו יטביהסלפכו ותבקר לאיתכו ומצריסנססי סלקראתו ווינערי הוהאתמצרי סככו וקיהיסו יטבוהי סו יכסו את	ב כג: כג
וחרהפיו והרגתי אתכס סבחרבו והינשי כסאלמכו ותובני כס יתמי סאמסכספך ל והאתמטי אתהעני יתנך לאתהי הלו כנסה לאתשי מוין	ב כט: כא
י ואתו לקחתמך האי להחלבו האלי הוהאתחל לבהמכסהאת הקרב ואת יתרתהכבד ואתשתי הכלית ואתהחל לבאשרעלי הן ואתשו קיהי	ב לו: א
קצוהי הוהו קראתשהאל כצאלאל ואלאהלי אבולכל לאי שחכס לבאשר נתך יהוה חכמה בלכו ולאשר נשאו לבו לקרבהאלהמלאכהלע	ג ט: ט
מזכרהלמי סאשהלי הוהחלבו האלי התמי מהלעמתהעציהי סינהו ואתחל לבהמכסהאת הקרב ואתכלהחלבאשרעל הקרב ואתשתי הכ	ג י: ג
לחםאתהמק ומקד ושביחקך וחקבכיהו אמאשי הוהכני כצו יתמי ואתח צההתנו כפרתי ואתשו קיהתרו ומהתאכל ובמק וססו ורתהו	ג טו: לג
אהו ידברי הוהאלמשעהאחרי מותשני בני אהרן בקרבתם לפני יהוהו יתו ווי אמרי הוהאלמשעהדבראלאהן קאחי קו ולי באבכלע	ג כג: יז
קתאפי בהכוריסלי הוהוהקרבתסעלהלחםשבעתכשי סתמי סמכני שנהו פרבך בקר א חד ואי לסשני סיגי ועלהלי הוהוהמחמו	ד א: מ
לדחם למשפחתם לבי אתכסמספרשמתמבן עשרי ססנהו ומעלהלכ יצאצאפקדיהסלמטהאשראחד וארבעי סאלף ומשמא ותבני כפ	ד ז: יז
הזיקה בן לחשו רבן עמרם ונדבבי וסו שני הקרי בנתנאל לבן צוועה נשיא ששכרהקרבתהקרבתו קערתכספאחששליס ומאהמשק להעז	ד יג: כב
דחברו וסמאחימך ששי ותלמי לידי הענק וחברו קשבעשני סבכנתה לפני צען מצריסו יבאו ועד נחלאשכו לו כרת ומשסצו והו	ד יט: יג
נגעבמתב כפשהאדם אשר ימותו לאי תחטאאתמשכך יהוה סמאו וכרתההנפש שהו ואמי שיקלכמי כדהלא צרקעלי וסמאי הוהעוד סמ	ד כו: כט
דיאלהבני גלעדא יזרעמשפחתהא יזערי לחלקמשפחתהלקי ואשר יאלמשפחתהאשראלי וסכסמשפחתהשכמי ושמי דעמשפחתהשם	ד לב: כז
ראדני דברו יצו להסמשפחהאלע זכרהן ואתי הושעך בנו ואתראשי אבותהמסות ליכני ישראלי ואתמשהי סאס יבר יג	ה ב: נו
האלהי בנו לפני כורקאלארקבני עמון לקרבתכליד נחלי בקוערי הוהרוכלאשרצוהי הוהאלהי בנו כפך ונעלדרך הבשו ויצאעו	ה ט: ג
ריהוהלקאלתאמרכליכבך בהדףי הוהאלהי קאתמ לפניך לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשתאת הארץ הצאתו ברשעתה גרו יסהאלהי	ה טז: ה
רבמק ומאשר יבחר יהוה לשכך שמו וסמלאחאלעלי וחמקשבעתי מי סתאכלעלי ומצוה לחמעני כי בחפצך יצאתמארק מצרי למען	ה כד: טז
אי ומתואבו ותעלבני סולאי ומתועלאבו ואתי שחכסאוי ומתו לאתסהמשפטגרו יתו סו לאתחלבבגדאלמנהו זכרתני עבד היי	ה לא: ו
לקעמך לאי רפך ולאיעזבך ויקראמשלהי הושעו ויקראמאלי וועני כלי ישראל צק ואמקכי אתהתב ואתהעסההזאלהארקאשר נשב	

וְזֶה לְשׁוֹן הַמְּדַרְשׁ (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) בְּשֵׁנָה הָרִאשׁוֹנָה מְטֹר, וּבְשֵׁנִיָּה חֲצִי רָעַב מִשְׁתַּלְחִין, וּבְשְׁלִישִׁית רָעַב גְּדוֹל, וּבְרְבִיעִית לֹא רָעַב וְלֹא שִׁבְע, וּבְחֲמִישִׁית [תְּשַׁע"ג] שִׁבְע גְּדוֹל, וְיִצְמַח כּוֹכַב אֶחָד בְּמִזְרַח וּבְרִאשׁוֹ שֶׁבֶט, וְהוּא כּוֹכַב שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֵז יִצְמַח מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶה לֵן הָאוֹת כְּשֶׁאֲתָה רוֹאָה שְׁנֵפֶל גִּירוֹן מִזְרָחִי שְׂבַדְמָשֶׁק, נִפְלָה מַלְכוּת בְּנֵי מִזְרַח, [ישמעאל] וְאֵז תִּצְמַח הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פֶּלְדְּמָן שְׁלִיט"א שְׁנֵרוֹן מִזְרָחִי בְּגִימְטְרִיָּא בְּשָׂאר אֶסְאָד עִם הַמְּלִים. וְכֵן הַשְּׁלֹטוֹן בְּדְמָשֶׁק שִׁיךְ לְמַפְלַגַת הַבְּעֵת שְׁמֵרְמִזַּת עַל גְּאֵלַת בְּעֵתָה. וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוה"ר' (ז) שְׁעַר אֶרֶם, זֶה בְּחִינַת שְׁעַר דְּסִטְרָא אַחְרָא. וּכְשִׁיפֵל נִפְיָלָה אַחַר נִפְיָלָה, אֵז יָבוֹא בֶּן דָּוִד, וְיִבְנֶה שְׁעָרֵי הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אַמוּנַת עֵתִיךְ' שְׁפו"ס חֲמַשְׁ"י הַמְּסַמֵּל אֶת הַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה, בְּגִימְטְרִיָּא דְּמַשְׁ"ק. כְּעִין זֶה מוּבָא מִבְּעַל ה'טוֹרִים' כְּשִׁיפֵל יִשְׁמַעְיָא בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אֵז יִצְמַח בֶּן דָּוִד. וְכֵן מוּבָא בְּמַלְבִּי"ם (דניאל יב ז) וּבְעֵת שְׁיִכְלָה נִפְץ יָד עִם קִדְשׁ, שְׁתַּקְלִינָה מְמִשְׁלוֹת הַשָּׁרִים הָעוֹמְדִים עַל שְׁפַת הַיְאוֹר, כִּי אֵז תִּתְחַיל מַלְכוּת שְׁמַיִם. כְּעִין זֶה מוּבָא עַל פֶּרֶס בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיָּאֵל, עַל הַפְּתוּב (בראשית טו, יב) "וַיְהִי הַשָּׁמֶשׁ לְבוֹא וְתִרְדְּמָה נִפְלָה עַל אַבְרָם". "נִפְלָה" דָּא הוּא פֶּרֶס דְּעֵתִידָא לְמַפֵּל וְלִית לִיה זְקִיפָא וּמִתְמָן עֲתִידִין לְמִיִּסַּק עִמָּא בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּאַבְן עֲזָרָא' (דניאל יב, א) "וּבְעֵת הַהִיא יַעֲמַד מִיְכָאֵל הַשָּׂר הַגְּדוֹל הָעֹמֵד עַל בְּנֵי עַמְךָ וְהִיָּתָה עַת צָרָה אֲשֶׁר לֹא נִהְיָתָה מִהָיֹת גּוֹי עַד הָעֵת הַהִיא". יַעֲמַד מִיְכָאֵל לְהַפִּיל כְּפָאוֹת שֶׁל מַלְכֵי יִשְׁמַעְיָאֵל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר'

מִשֶׁה לְיוֹנְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהִפְתּוּב (דניאל יב, א) "יַעֲמַד מִיכָאֵל הַשָּׁר הַגָּדוֹל" בְּגִימְטְרִיא ה'תשע"ג. וְכֵן גְּאֵלֶת בְּעֵתָהּ מִרְמְזֵת בְּפִתּוּב שֵׁם "וּבְעֵת הַהִיא". וְנִבְיָא טְבֵלָה מִהֵרָה"ג ר' מִתְתִּיחֵו גְּלֹזְרֶסוֹן שְׁלִיט"א בְּהַ מְצָא אֶת הַמְּלִים: יְפוֹל יִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.

73737	בראשית מז: כט (29:47)	73737
א	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	א
ב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ב
ג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ג
ד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ד
ה	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ה
ו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ו
ז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ז
ח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ח
ט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ט
י	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	י
יא	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יא
יב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יב
יג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יג
יד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יד
טו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	טו
טז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	טז
יז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יז
יח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יח
יט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	יט
כ	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כ
כא	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כא
כב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כב
כג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כג
כד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כד
כה	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כה
כו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כו
כז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כז
כח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כח
כט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	כט
ל	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ל
לא	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לא
לב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לב
לג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לג
לד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לד
לה	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לה
לו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לו
לז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לז
לח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לח
לט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	לט
מ	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מ
מא	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מא
מב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מב
מג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מג
מד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מד
מה	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מה
מו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מו
מז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מז
מח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מח
מט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	מט
נ	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נ
נא	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נא
נב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נב
נג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נג
נד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נד
נה	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נה
נו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נו
נז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נז
נח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נח
נט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	נט
ס	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	ס
סא	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סא
סב	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סב
סג	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סג
סד	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סד
סה	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סה
סו	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סו
סז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סז
סח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סח
סט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סט
סז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סז
סח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סח
סט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סט
סז	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סז
סח	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סח
סט	וְיִשְׁמְעָא"ל בְּאַחֲרֵי"ת הַיְמִי"ם תִּשְׁעִי"ג מְשִׁי"ח בְּנִי יוֹסִי"ף.	סט

מוּבָא בְּסִפְר 'פְּכַר לְאָדָן' מִהַחִיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) **כְּתוּב בְּשֵׁם הָאֲר"י שְׁמִשְׁנַת ש"ל עֵבֶר גְּבוּל אַחִישֵׁנָה וְנִכְנָס גְּבוּל בְּעֵתָהּ.** וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִשְׁנַת ש"ל הָאֲרִיז"ל הַתְּחִיל לְגַלּוֹת אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, (עיין בספר כתבוני לדורות הערה ה') וְגִלּוּי זֶה הוּא תְּחִלַּת גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ, דְּפְנִימִיּוֹת הַגְּאֻלָּה הִיא גְּלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִתְחִיל בְּשָׁנָה זוֹ, וְכָל שְׂאֵר הַתְּהִלִּים הֵם הַשְּׁלֵמָה שֶׁל מַה שֶׁהִתְחִיל שֵׁם. וְלִכֵּן הַבְּעֵש"ט קָשׁוּר לְגְּאֻלַּת **בְּשֵׁעֵתָהּ** וּבְעֵתָהּ כְּפִי שְׁבָאֲרָנוּ, כִּי הוּא הַמְּשִׁיךְ אֶת מַה שֶׁהִתְחִיל הָאֲרִיז"ל וְהַפְּשִׁיט אֶת תּוֹרַת הָאֲרִיז"ל לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן כְּשִׁיפּוּצוֹ מְעִינּוֹתָיו חוּצָה זֶה סִיּוּם הַתְּהִלִּין שֶׁל בְּעֵתָהּ שֶׁהִתְחִיל בְּשָׁנַת ש"ל. וְכֵן מוּבָא בְּסִדּוֹר 'נְהָרוֹת שְׁלוֹם' שֶׁהִסִּיט שֶׁל רִשְׁב"י הָאֲרִיז"ל וְהַרְש"ש, שֶׁשְׂמוֹתֵיהֶם הֵיוּ שְׁמֵעוֹן יִצְחָק שְׁלוֹם. הוּא **נִקְ"ם**, וּמִרְמֵז עַל הַפְּתוּב (ישעי"ג סג, ד) "כִּי יוֹם נִקְמָם בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלֵי בָּאָה". וְזֶה גַם בְּגִימְטְרִיא **קֶץ**. וְכֵאֵן כֵּן מִתְאִימָה הַלְשׁוֹן **אֶתְחַלְתָּא** דְּגְּאֻלָּה, כִּי הַגְּאֻלָּה הַתְּחִילָה בְּחֻלְק הַפְּנִימִי שְׁלָה, שֶׁהוּא גְּלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה. מַה שְּׂאִין כֵּן לומֵר אֶתְחַלְתָּא דְּגְּאֻלָּה בְּחִיצוֹנִיּוֹת עַל בְּנֵין הָאֲרִיז"ל וְכוּ', אֵינּוּ נִכּוֹן, כִּפִּי שְׁבָאֲרָנוּ שֶׁזֶּה רַק הַכְּנָה בְּחִיצוֹנִיּוֹת וְלֹא אֶתְחַלְתָּא, כִּי הַפְּלִים עֲדֵין בְּלִי אִוְרוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'לְשֵׁם שְׁבוּ וְאַחֲלָמָה' ('עֵיגוּלִים וְיוֹשֵׁר' עֲנַף ב' אוֹת ז') **מְדוּרוֹ שֶׁל הָאֲרִיז"ל וְהַלְאָה הַתְּחִיל לְהַתְנוּצֵץ בְּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת אִוֵר הַתְּקוּן דִּימוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא מִתְקַרֵּב וְהוֹלֵךְ בְּכָל יוֹם, אֲמָנָם הוּא רַק בְּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, וְלִכֵּן הֵגַם שֶׁהַחִיצוֹנִיּוֹת הוּא עֵתָה גְּרוּעַ מֵאֵד וּבְכָל יוֹם מְרַבָּה קָלְלָתוֹ מִשְׁל חֲבָרוֹ, אֲבָל הַפְּנִימִיּוֹת הוּא הוֹלֵךְ וּמִתְקַן תָּמִיד, וּמִתְגַּלָּה לְמִטָּה תָּמִיד חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּסִתְרֵי צְפוּנִיָּה, וְנִמְצָא כִּי מַה שֶׁהָיָה אֲסוּר לְחַקֵּר וְלְדַרְשׁ בְּהַיּוֹם שֶׁעֵבֶר, הוּא מִתָּר בַּיּוֹם הַבָּא, וְזֶה מְרַגֵּשׁ כָּל מְעִין**

אָמְתִי. וּלְפִי זֶה מוֹבְנֶת יוֹתֵר תְּשׁוּבָתוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ לְשֵׁאלָתוֹ שֶׁל הַבַּעַשׁ"ט. **אֵימְתִי אֶתִי מֵר, וְהַשִּׁיב כְּשִׁיתְגַּלְהַ תּוֹרָתְךָ וְיִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה.** הַבַּעַשׁ"ט שָׁאֵל אֶת הַמְּשִׁיחַ כִּינּוֹן שֶׁבַחֲלַק הַפְּנִימִי שֶׁל הַגְּאֻלָּה הִיא כְּבָר הַתְּחִילָה, מִתִּי יֵבֵא הַמְּשִׁיחַ בְּחִיצוֹנוֹת כְּפִשׁוּטוֹ. וְהַמְּשִׁיחַ עָנָה לְהַפִּיעַ הַחוּצָה אֶת אֹר פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּמִמִּילָא הָאֹר שֶׁל הַגְּאֻלָּה יֵצֵא הַחוּצָה מִהַפְּנִימִיּוֹת לְחִיצוֹנוֹת. וְתִהְיֶה גְאֻלָּה כְּפִשׁוּטָה גַם בְּחִיצוֹנוֹת. וְהוֹסִיף הַרַמְ"ז שְׁלִיט"א שֶׁמִּשְׁנֵת **שְׁל"ב** שָׂאָז מֵהַרַח"ו כָּתַב אֶת תּוֹרַת הָאֲרִיז"ל עַד שְׁנַת **תשע"ב** יֵשׁ אָמְ"ת שְׁנַיִם. וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה נִקְרָאת **חֻקְמַת הָאֵמֶת.** וְהוֹסִיף הַרַמְ"ז שְׁלִיט"א שֶׁשְׁנַת **שְׁל"ב** מְרַמְזֶת בְּשָׁבוּעַת ה' עַל הַגְּאֻלָּה. (דְּבָרִים לַב, מ) **"כִּי אֶשָּׂא אֶל שְׁמַיִם יְדִי" ר"ת בְּגִימָטְרִיא שְׁל"ב.** וְכֵן בְּכַתוּב (תְּהִלִּים צג, א) ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת **לְבַשׁ לְבַשׁ.** וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָסִי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (מִשְׁלִי ה, טז) **"יִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה בְּרַחֲבוֹת פְּלָגֵי מַיִם"**. בְּגִימָטְרִיא 2772. לְפִי הַחֲשׁוֹן שְׂאוֹת ך' סוֹפִית הִיא מְסַפֵּר חֲמֵשׁ מֵאוֹת. וּבְמִסְפָּר הַזֶּה מְרַמְזֵ 772 מִשְׁנֵי הַפְּוֹנוּיִם. וְכֵן מוֹבֵא בְּשֵׁם הַרַה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזְבוֹרֵג שְׁלִיט"א **שִׁישְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב** בְּגִימָטְרִיא **מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.** וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א שֶׁזֶה גַם הַמְּסַפֵּר שֶׁל **צִפִּית לִישׁוּעָה.**

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (שְׁלַח קעג.) שֶׁהַבְּשׂוּרָה עַל הַגְּאֻלָּה תֵּבֵא דְרַךְ הַתּוֹרָה, וְהִהָר הַגְּבֹהַ שֶׁמִּבְּשָׂרְתָּ צִיּוֹן תַּעֲלֶה עֲלָיו, הוּא הַר הָעֵבְרִים שֶׁל מִשֶׁה. וְנִבִּיא אֶת דְּבָרָיו: **"עַל הַר גְּבֹהַ עָלִי לֶךְ מִבְּשָׂרְתָּ צִיּוֹן וְגו'".** **"עַל הַר גְּבֹהַ" זֶה וְדָאִי הַר הָעֵבְרִים, מְקוֹם שֶׁמִּשֶׁה נִקְבַּר בּוֹ. וְהָרִי פְּרִשׁוּיָה, שֶׁשְׂכִינָה תַּעֲלֶה לְשָׁם וּתְבַשֵּׂר לְעוֹלָם.** וּלְפִי זֶה מִבְּאָר מְדוּעַ הַפְּסוּק אֹמֵר לְמִבְּשָׂר לֹא לְפַחַד. (ישע' מ, ט) **"עַל הַר גְּבֹהַ עָלִי לֶךְ מִבְּשָׂרְתָּ צִיּוֹן הָרִימִי בְּפֶחַ קוֹלְךָ מִבְּשָׂרְתָּ יְרוּשָׁלַם הָרִימִי אֶל תִּירָאִי אֲמָרִי לְעָרִי יְהוּדָה הַנֵּה אֶלְהִיכֶם"**. כִּינּוֹן שֶׁהַבְּשׂוּרָה הִיא דְרַךְ הַתּוֹרָה צָרִיךְ עַז וְתַעֲצוּמוֹת לְלַחֵם מִלַּחֲמַתָּה שֶׁל תּוֹרָה.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.
קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.